

МЕГЪН МАРЧ

КРЕОЛСКИЯТ ПРИЗРАК

Книга първа
от поредицата МАГНОЛИЯ

Превод от английски език
Десислава Недялкова

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Creole Kingpin*
Copyright © Meghan March 2020
All rights reserved

Превод Десислава Недялкова
© Егмонт България, 2022
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Мира Минкова
Преглежат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2769-9

ГЛАВА 1

МАГНОЛИЯ

– Една карта. Знаеш упражнението. Усещам, че днес струи силна енергия от теб, Магнолия.

Спирам по средата между катедралата „Сейнт Луис“ и площад „Джаксън“, когато мадам Селест ми маха да се присъединя към разклатената ѝ маса с карти. Тя притежава магазин през няколко улици, но прекарва тук повече време, отколкото е добре за една възрастна жена. И отново, какво, по дяволите, знам аз? Не че бих могла да я спра по някакъв начин. Упорита жена. Търкулнало се гърнето, намерило си похлупака.

– Казваш го само защото не спрях да кажа „здравей“. Бързам – казвам ѝ аз и повдигам вежди.

Селест е неизменното присъствие в Квартала, откакто се помня.

– Ела да видиш. Винаги има време за това, което картите искат да кажат.

Токчетата ми почукват по каменните павета, докато съкращавам разстоянието до нейната маса.

– Имам уговорка, Селест. Не мога да се мотая днес. – Виждам как нещо проблясва в отговор в неземните ѝ бледосини очи и въздъхвам: – Добре. Две минути. Една карта. Но не бива да закъснявам.

Тя протяга тестето, аз го почуквам отгоре и бързо го разбърквам.

– Животът ти е на път да се промени, *chère*.

Сбръчквам вежди.

– Ти дори не си обърнала картата – казвам и я поглеждам косо.

Въпреки думите ми и топлия, слънчев ден тръпки пробгват по гръбнака ми и цялата ми открита кожа настръхва.

Селест се усмихва, разкривайки пролуката между предните си два зъба.

– Не са ми нужни карти, за да усетя ветровете на промяната. Твърде дълго не си била във форма, Магнолия. Вселената усеща енергията ти и въпросите, които задаваш. Твоите отговори идват. Всичко ще се разкрие.

Накланям глава настрани и изпускам дълга глътка въздух с досада, но вътрешно съм адски напрегната. Селест не трябва да знае тези глупости. И всъщност изобщо не бива да се впускам в това. Аз съм съвременна жена и нито едно тесне карти няма да ми казва какво ще се случи в живота ми. Контролът е само мой. Така стоят нещата.

Въпреки това ето че стоя тук.

– Не е нужно да ми пробутваш заучени реплики, Селест. Просто обърни проклетата карта.

– И ти го усещаш – казва тя и очите ѝ сякаш светят.

Познавам само още един човек, който правеше същия трик с очите си, но те бяха с различен цвят.

И не мисля за него. Никога и по никакъв повод, мамка му.

– В момента единственото, което чувствам, е че не искам да закъснявам за срещата, на която трябва да отида.

Тя ми намига и обръща картата.

Дяволът.

– По дяволите, Селест! – Премествам поглед от картата към лицето ѝ. – Ти ме спиращ и след това обръщаш картата на Дявола?

Не мога да скрия притеснението си в този момент. Разтърквам с длани ръцете си нагоре и надолу, за да прогоня проклетия хлад, който не би трябвало да усещам в слънчев ден като днешния.

– Ти сама разбърка тестето, Магнолия. Сама извади картата отгоре. Можеш да отричаш колкото си искаш, но и ти го усещаш, нали? Безпокойството, което следва всяка твоя стъпка? Ти самата позволяваш на всичко, което се случва, да те яде жива отвътре и това трябва да спре. – Жената сяда с изпънат гръб и изправя тесните си рамене. – Време е за промяна. Не можеш да продължаваш така. Трябва да направиш своя избор.

Топката, свила се в стомаха ми, или поне на мястото, където преди се намираше той, се стяга от притеснение. Цял живот нося тази тежест. Нищо ново за мен. Но Селест е права. През последните няколко години нещата стават твърде тежки.

Скръб. Предателство. Ярост. Разбито сърце.

Селест удря с нокът главата си, както прави винаги. Всички тези чувства, бушуващи в мен, бавно ме изяждат жива. Момиче като мен може да се отърси от много неща, но дори и аз си имам граници. Да стрелям и да убия човек по начина, по който го направих... това направо ме довършва.

Взира се в зловещите очи на Селест и се насилвам да извикам усмивка върху тъмночервените си устни. Привидната смелост винаги е била едно от най-силните ми качества, талант, без който не мога да живея.

– Стига, Селест. Добре съм. Нещата винаги се оправят накрая.

Тя поклаща бавно покритата си с тюрбан глава.

– Промяната се задава, без значение дали искаш, или не. Знам, че обичаш да танцуваш с дявола, но се пази, момиче. Той винаги изисква онова, което му се дължи.

Изправям рамене.

– Грижи се за себе си, Селест. Ще се видим по-късно. Трябва да тръгвам.

Ръката ѝ се извива, за да сграбчи пръстите ми, и аз се напрягам от костеливата ѝ хватка.

– Искам само да намериш покой. Покой *и любов, chère*. Сега върви, но се пази.

Тези ветрове на промяната духат силно. Усещам ги с костите си.

Селест пуска ръката ми и прокобните си думи и аз свивам пръсти, за да се отърся от предсказанията. Отдръпвам се от масата, обръщам се към посоката, закъдето се бях отправила, и си проправям път през тълпата от туристи, събрали се пред музикантите, свирещи на туба, тромпет и тромбон. В ушите ми нахлува статика, заглушавайки звука от брас състава, свирещ „Когато светците маршируват“.

Плътно обхванала кръста си с ръце, вървя бавно по сивите камъни, като внимавам точетата ми да не попаднат в пукнатина.

Какво, по дяволите, беше това? *Промяната се задава, без значение дали искаш, или не?* Сякаш е нещо ново. Единственото, на което винаги мога да разчитам, са *проклетите промени*.

Някой се блъска в мен отстрани и дръжката на чантата се изхлузва от рамото ми.

– Не днес, мамка му – произнасям ядосано, докато хватката ми се стяга и приковавам очи в едно дете, което определено би трябвало да е на училище.

От друга страна, на тази възраст и аз не бях на училище.

Очите му се разширяват неимоверно, когато ме оглежда добре. А аз съм привлекателна. Имам тяло, създадено за грях, и лице, което по нищо не му отстъпва.

Тъмната ми, копринена коса се развява на вятъра, докато накланям глава към него.

– Чуваш ли ме? Не днес.

Главата на момчето не спира да се клати като една от онези играчки по таблата на автомобилите и сякаш по магния ръката му пуска дръжката на чантата ми.

– Съ-съжалявам, госпожо. Не гледах къде вървя.

Втрещвам в него поглед от типа „на мен ли ги пробутваш тия“.

– Да, бе. А аз съм се родила вчера.

То облизва устни и очите му се насочват към гърдите ми, преди бавно да отстъпи назад.

– Адски сте секси.

Поне ми го казва в лицето.

– Разкарай си задника от улиците, преди да са те хванали за всички глупости, които си направил.

Той кима, но е малко вероятно думите ми изобщо да променят нещо. Жалкото извинение на дребния крадец прекъсва контакта ни с очи миг преди той да се отдалечи в тълпата. Вероятно вече търси нова, нищо неподозираща жертва.

Поне не съм аз.

Не можеш да спасиш всички, Магс. Не можете да спасите всички.

С тази отекваща в главата ми истина, поемам отново, съсредоточена върху предстоящата среща, преди да закъснея. Закъснението не е нещо, което Маунт толерира, дори от най-добрата приятелка на жена му. Бракът му с Кийра определено улесни живота ми, но ми е ясно чия е ръката, която храни, и съответно показвам подобаващо за целта уважение. Никой не иска да събуди звяра, в какъвто може да се превърне този човек, най-малкото аз. Самосъхранението е основното ми кредо.

Докато се придвижвам по улицата, избягвайки пешеходците, нещо привлича вниманието ми през стъкления прозорец на една сграда от другата страна. Зеленикаво-златист поглед се сблъсква с моя.

Не. Е. Възможно.

Мигайки, се завъртам по средата на улицата и се втурвам към прозореца, за да погледна по-добре.

Не може да е той. Не сега. Не и след толкова време. Ще е все едно да извикаш проклет призрак.

Малка тълпа туристи ме блокират, когато оформят кръг около три момчета, свирещи на дващестлитрови кофи, но ги заобикалям, за да погледна по-внимателно през стъклото. Онези натрапчиви очи, които си помислих, че съм видяла? Няма ги. А мястото, където мислех, че съм ги видяла? *Празно. Отново.*

Не за първи път си въобразявам, че виждам мъжа, на когото принадлежат очите, но винаги греша.

Той няма да се върне за теб, нито сега, нито когато и да било. Разполагаше с петнайсет години, за да го изхвърлиш от проклетата си глава.

Човек би си помислил, че съм си взела поука. Но старите навици умират трудно, особено моят навик да се оглеждам за него във всяко лице, което виждам.

Промяната се задава – думите на мадам Селест кръжат в главата ми, докато стоя на тротоара, загледана в хора, които ядат бърнч в ресторанта.

Уханието на богати подправки се носи около мен и мога да се закълна, че чувам гласа му.

Някои неща не се случват два пъти в живота, Магнолия. Ти си едно от тях.

Тези думи са вече минало.

Преди петнайсет години си позволих да забравя коя съм и каква съм и направих най-голямата грешка в живота си.

Влюбих се.

После той си тръгна и не се върна. Оттогава сърцето ми е черно.

Може би Селест е права. Може би дяволът идва за мен. Жалко, че няма да е този, за когото все още си мисля в моменти на най-голяма слабост.

ЗА АВТОРКАТА

Преходът от корпоративен адвокат до автор на романтични книги е „скок във вярата“, за който авторката на бестселъри, според *New York Times*, *Wall Street Journal* и *USA Today*, Мегън Марч едва ли някога ще съжалява. С повече от тридесет публикувани заглавия, преведени на почти дванайсет езика, тя е продала милиони книги на любителите на романтиката по целия свят. Номад по душа, днес Мегън може да бъде открита в горите в северозападната част на Тихия океан да „живее щастливо до края на дните си“ с истинския главен герой в живота ѝ.

Тя ще се радва да чуе отзивите ви.

Можете да се свържете с нея на:

www.meghanmarch.com.